

Ő itt Dr. Gray Caldwell.
Az új főnököm.
Temperamentumos.
Kisportolt. Zsémbes.
És megperzselte
a szívemet...

NO GOOD DOCTOR

egy tökéletlen orvos

*fine
selection*

NICOLE SNOW

WALL STREET JOURNAL BESTSELLERSZERZŐ

N I C O L E   S N O W

NO
GOOD
DOCTOR

egy tökéletlen orvos

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

I: ROSSZ HELYEN SZAGLÁSZNI (AMBER)

JELENLEG SZÖRNYEN ÖSSZE VAGYOK ZAVARODVA.

Ez az első munkanapom itt, és már három olyan állattal is találkoztam, ami egyáltalán nem is volt beteg.

Mármint, örülök neki. Nem szeretem, ha egy állat szenved – részben ez volt az egyik oka annak, hogy állatorvosi asszisztens lettem.

De ennek akkor sincs értelme.

A kisállatok egyike sem rutinvizsgálatra, újabb oltásra vagy bármilyen szokványos okból érkezett, amiért az ember állatorvoshoz visz egy egészséges kis kedvencet.

Az állatgazdik mind *rettentően aggódtak* például Mázli úr köszvénye, Cirmi felkavarodott gyomra, vagy más egyéb kórságok miatt. És minden alkalommal kiderült, hogy nincs semmi baj, csupán a képzeletük játszott velük.

Gyakorlatilag itt egy váróterem csurig nőekkel és kövér, boldog macskákkal, kutyaikkal, madarakkal, még egy gyíkkal is, és egytől egyig mind kiváló egészségnek örvendenek.

És egytől egyig mindegyikük gazdája abban reménykedik, hogy nem csak velem fognak találkozni.

A nő pedig, aki jelenleg azt várja, hogy megnézzem a bernáthegyije mancsában lévő nem létező szálkát, *rendkívül* csalódottnak tűnik, hogy én nem a doktor úr vagyok, akihez ő érkezett. Mondanám, hogy Arielle Christianson egy bosszantó ügyszál, de azokhoz képest, akik eddig jártak itt, egészen visszafogott egy teremtés.

Végül is, csupán háromszor kérdezte meg, hogy *ő* mikor lesz itt.

Dr. Caldwell.

Heart's Edge lakóinak csak Doki. Kétlem, hogy bárki is tudná a keresztnevét, és azt is, hogy elárulná, ha megkérdezném. Ő a legfurcsább ember, akivel valaha találkoztam, legalábbis a két másodperc alapján, amennyit eddig beszéltem vele.

Mondtam már, hogy ennek semmi értelme?

Lehet, hogy mégis van, csak én nem értem.

Nem értem, miért jó bepréselni az állatodat egy hordozóba, majd áthurcolni a városon, hátha van egy halvány reménysugár arra, hogy esetleg sikerül flörtölni egy kicsit a legszexibb állatorvossal a világon.

Pedig a város női populációjának kábé fele pontosan azért jött ide, hogy megpillanthassa őt.

Istenem! Mintha *A Nagy Ő* egyik évadában szerepelnék, csak nem az indulók között.

Inkább operatőr vagyok, vagy valami ilyesmi, aki zavarodott ámulattal nézi, amint a nők megpróbálják elnyerni Heart's Edge legjobb partijának tartott agglagényének a figyelmét.

Én pedig jelenleg igyekszem nem túl nyilvánvalóan bámulni, amikor kinyílik a vizsgáló ajtaja, és Doki nagy léptekkel kilép rajta.

Magas. Ellentmondást nem tűrő. Őszintén, egy kicsit félelmetes.

Már-már katonásan vonul, a válla pedig mintha mindjárt szétszakítaná a köpenye varrását. Amikor mozog, a levegő megtelik elektromossággal, és mintha a fél világegyetem leállna, hogy lesse minden szavát.

Az asztal mellett várakozó nő, aki türelmetlenül dobol a lábával és a körmeit tanulmányozza, azon nyomban kihúzza magát, és a gerincét úgy íveli, hogy attól a melle és a fenéke két irányba domborodjon. *Olyan* csábítóan mosolyog és néz, félig lesütött szempillával és épp csak egy kicsit csücsörítő szájjal, hogy kis híján kiesik a szemem, ahogy a plafonra emelem a tekintetem.

Mielőtt Dokinak lehetősége nyílna megszólalni, Arielle odafurakszik, Doki karjára helyezi a kezét, és az ajkát biggyesztve néz rá.

– Jaj, annyira örülök, hogy itt van, dr. Caldwell! Ő... – a rövid névmás úgy cseng, akár egy mocskos átok –, azt mondta, semmi baja az én Jake-emnek, pedig én egyszerűen *tudom*, hogy reggel sántítani láttam.

Doki rám pillant, zöld szeme metsző és éles. És ha valamitől felgyorsul az ember szívverése a közelében, az tagadhatatlan, a szemében rejlő erő.

Olyan tiszta, mint az üvegvacicsok. Olyan tükröződő és különös, mintha itt, Heart's Edge-ben mosta volna partra a víz, színültig a mélység titkaival.

Azonnal elkapom a tekintetem, és a bernátheagyire figyelek, miközben igyekszem úgy tenni, mintha nem is hallottam volna a fejem felett zajló beszélgetést.

– Jól vagy, ugye, Jake? – duruzsolom a kutyának. Vidáman lihegni kezd, amikor megvakargatom a bundája alatt a nyakát, és felfelé haladok a két füle közti érzékeny ponthoz. – Csak egy picit már öregszel, és egy kicsit megszédültél ma reggel.

Doki egy pillanatig csak hallgat, de közben elhúzódik a nő mellől, méghozzá olyan elegánsan, hogy kicsit sem tűnik sértőnek.

– Miss Delwen, mi az ön meglátása?

Hirtelen minden szem rám szegeződik, és összeugrik a gyomrom. Az ajkamba harapok, és a kutyán tartom a tekintetem.

– Nos... akkor látta sántítani, amikor felállt, igaz?

Arielle szipog egyet, és felszegi az orrát.

– Igen, de mi köze ennek az egészhez?

Elmosolyodom. Csak azért, mert ő undok akar lenni, nekem nem muszáj viszonznom – amúgy sem tehetem. Ez a munkám, és az ügyfélnek mindig igaza van.

Ráadásul jó benyomást akarok tenni az első napomon, még akkor is, ha egyelőre nem volt lehetőségem többet tenni, mint hogy megszakítsam *A Nagy Ő* egyik jelenetét.

Azonban én úgy gondolom, hogy jelen pillanatban sokkal inkább Jake – a puha, tiszta illatú bundájával és az imádni való féloldalas kutya-vigyorával – az ügyfél, és nem a gazdája.

– Utána egyből megállt, igaz? – kérdezem.

A nő összevonja a szemöldökét. Konkrétan próbál visszaemlékezni, a homloka megföntoltan és elmerengve ráncba szalad, és csillapítja az aggodalmamat, hogy érdeklí annyira, hogy próbálkozzon.

– Hm, lehet...

Arielle most idegesen pillant Dokira.

Nem nehéz megállapítani, hogy azon tépelődik, vajon tényleg aggódjon-e Jake miatt, vagy hogy csak nem akar megszégyenülni, amiért rajtakapták, hogy csak azért ugrott be, hogy megnézzze, bent van-e az orvos, és netán szexuális értelemben elérhető-e.

Nem szívesen vállalom a szerepet, hogy elmondjam neki, a kutyájának figyelemre lenne szüksége, főleg, hogy még új vagyok a városban, és senkit nem akarok elidegeníteni magamtól.

Azonban Doki engem figyel, a nő pedig őt, Jake meg szerintem azt a kutyanasis üveget a helyiség másik felében.

Valakinek muszáj aggódnia szegény Jake-ért, nem?

Megvakargatom a kutyus állát.

– Az aktája szerint tizenegy éves, ugye? Egy ilyen méretű fajtánál kutyáévben már majdnem nyolcvan, és ugyanolyan egészségügyi gondjai vannak, mint egy nyolcvanéves embernek. Igaz, nagyfiú? – Az eb megbökdösi az arcomat a hideg, nedves orrával, és egyetértően vakkant egyet. – Csak már nem vagy olyan fürge, mint régen. Amikor felállsz, egy kicsit be kell melegednie az ízületeknek, mielőtt sétálni indulsz.

Arielle zavarodottnak tűnik. Doki rólam rá emeli azt az átható, zöld tekintetét, és végre újra kapok levegőt, most, hogy már nem fúr velem belém lyukakat.

– Ahogy Miss Delwen mondta, Jake csupán természetesen öregszik, de megröngtenezhetjük, hogy lássuk, van-e ízületi gyulladása, hogy minden mást kizárhassunk.

Ahogy beszél, felém nyúl, úgy, hogy oda se néz. Olyan közel halad el a keze az államhoz, hogy libabőrös lesz tőle a karom.

Kész *küzdelem*, hogy ne kapjam el a fejem a meglepően forró, felkarvarodó levegőtől.

Azonban a figyelme nem rám irányul. Jake hátának simogatásával foglalatoskodik, hosszú, dolgos ujjai olyan gyengédséggel járnak a kutyatestén, mintha azok az ujjak nem is ahhoz az emberhez tartoznának,

aki olyan jegesen viselkedik a kutya gazdájával, az arckifejezése annyira érzelemmentes, mintha valami jégkirályfi maszkját viselné.

Annyira lefoglal, hogy nézem, hogy észre sem veszem, amikor elhúzza a kezét Jake-től, és a keze súrolja az államot.

Teljesen véletlenül, de mégis úgy hat rám, mint egy villámcsapás.

Ezúttal megrándulok, mintha *én* tettem volna valami rosszat. Mint-ha azt hihetné, hogy szándékosan dőltem felé, azért, hogy ez megtörténhessen, és...

Ó, baszki!

A lábam megbicsaklik.

A gyomrom összeugrik.

És szépen kibillenek az egyensúlyomból, ugyanis simán lehet, hogy én vagyok a legügyetlenebb lány az egész világon. Kész csoda, hogy egyáltalán lapos sarkúban képes vagyok járni.

Fél másodperc alatt leperreg előttem az életem, Jake pedig riadt ugrással mered rám, és egy helyben ugrándozik, mintha meg akarna menteni, ha lenne keze, mielőtt elborulok, és a föld felé zuhanok.

Ám mégsem tapasztalom meg, milyen a járólapra zuhanni.

A semmiből ugyanis a derekam köré fonódik egy erős kar, és olyan határozottan kap el, hogy esélyem sincs a padlóra vágódni. Doki szorosan megtart, és finoman felránt, olyan gyorsan, hogy bele is szédülök. Zavartan pislogok, a karját szorongatva kapkodom a levegőt, miközben a gyomrom és a szívem egymással birkóznak odabent.

Mindössze egyetlen másodpercre egymáshoz préselődünk.

Az egész testem az oldalához simul, mintha a pusztá forróság olvasztana össze minket. Olyan érzés, mint egy kőoszlopnak dőlni, csak a kő nem mozog úgy, mint a finoman hajló izom, aztán álló helyzetemben megszilárdít, mintha csak egy játék babát irányítana.

Azt a rohadt! Nem tudom eldönteni, hogy hálás vagyok-e, vagy hogy sosem fogom kitörölni ezt az emlékezetemből.

Ennyi erővel akár egy próbababa is lehetnék. Nem lélegzem, nem mozgok, a végtagjaim ledermednek a... meglepettségtől. Igen, ez lesz az. *Meglepettség.*

Ugyanis az utolsó dolog, amit megtennék, hogy bevalljam, valami mást is éreztem.

Vagy lehet, hogy a csontjaim csak elkezdtek hamuvá porladni Arielle perzselő, utálkozó pillantásától, miközben kábán bámulom Dokit, égő füllel és tágra nyílt szemmel.

– Miss Delwen – szólal meg hűvösen, és örökké változatlan arckifejezésével néz le rám. – Jól van?

Veszek egy jó mély lélegzetet, ami gyakorlatilag arcon csap a jeges szúróságával, és kiránt a kábulatomból. Jaj!

Jaj, *istenem!* Az előbb kis híján arccal a padlóra zuhantam, az új főnököm és egy ügyfél szeme láttára.

Egyikükre se bírok ránézni. Megtámaszkodom Doki karján, majd előlköm magam, valahogy sikerül megtartanom az egyensúlyomat, aztán belekapaszkodom Jake-be, megölelem a természetes kutyát, és puha bundájába temetem az arcomat. Még hálás is vagyok a meleg, nedves nyelvéért, ami megnyugtatón szánt végig az arcomon.

– Jól vagyok – motyogom. – Csak megbotlottam.

Az üres padlón. Remek.

Kérlek, könyörgök. Kérlek, hagyd ennyiben!

Csend áll be a rendelőben, majd Arielle odanyúl Jake állához, hogy megvakarja, amitől a kutya olyan hevesen csóválja a farkát, hogy kész csoda, hogy nem száll fel tőle, mint egy helikopter.

– Akkor mit javasol, Doki? – kérdezi a nő. – Szüksége van gyógyszerre?

– Miss Delwen? – kérdezi Doki gyengéden.

Lenyelem a torkomban keletkezett gombócot, ami akkorának érződik, mint egy szikla. Nem igazán vagyok most beszédes kedvemben, amikor legszívesebben bekúsznék a vizsgálóasztal alá, hogy belehaljak a puszta megszégyenülésbe.

Elvégre nem vagyok elég képzett ehhez. Nem vagyok...

Ó.

És ekkor leesik, hogy mit csinál.

Szándékosan hátrítja át nekem a kérdést, ugyanis Arielle az imént figyelmen kívül hagyta az észrevételemet, miszerint az nem elég fontos, és inkább Doki felé fordult.

És lehet, hogy ő most lehetőséget akar adni nekem, hogy mentsem az irhámát a kis *balesetem* után.

Azt sem tudom, mit mondjak.

Én csak egy asszisztens vagyok, ő az állatorvos. Az Állatfarm az ő rendelője, és mivel neki jóval több tapasztalata van, én is inkább az ő véleményére lennék kíváncsi. Persze tudom, amit tudok, de annyira nem, hogy Doki ilyen szadista módon kellemetlen helyzetbe hozza a nőt, amiért kétségbe vonta a tudásomat.

Azonban érzem, hogy mindketten várakozón néznek rám, ezért felemelem a fejem a kutya bundájából, feléjük fordulok, majd megköszönök a torkom, hogy megszólaljak.

Hirtelen én érzem magam kellemetlenül, és újra behúrom a nyakam, kihasználva Jake-et, hogy elbújjak, miközben a bundájához dörögölöm az arcom.

Legalább ő boldog.

– A házban mindennek az ő magasságában kellene lennie – bököm ki.

Tovább hebegek, de ahogy belelendülök, sikerül egyre folyékonyabban beszélnem. Igyekszem előkotorni ezt-azt az emlékeimből, és kitáplálni, mi lenne a legjobb Jake-nek.

– Ez akkor is igaz, ha ízületi gyulladásról van szó, nem csak idős kutyák esetében. A kanapéra és az ágyra való felugrás nehezebb lesz neki, de megkönnyítheti a dolgát azzal, ha a magasabb helyekhez, ahol pihenni szeret, egy különleges, kímélő kutyalépcsőt helyez, amin felmászhat, a számára szükséges dolgokat pedig a talaj közelébe teszi. Így Jake-nek nem kell megerőltetnie magát a mászással, és nem lesznek fájdalmai, ha leugrál.

– Nagyon jó, Miss Delwen, én sem mondhattam volna jobban. – Egy fikarcnyi kedves dicséret sincs abban a rekedtes dörmögésben, de a hangja bársonyos csokoládéra emlékeztet, amitől az ember neve már-már *mocskosan* hangzik a szájából, még ha szintelenül is mondja ki. A pironkodásomat Jake mögé rejtem, amit a kutya elégedett nyüzsgéssel nyugtáz.

Aztán megdermedek.

Egy másodpercre, amikor Doki odanyúl, hogy újra megsimogassa a kutya bundáját, a keze megtorpan, és másodszer is hozzáér az arcomhoz, amibe beleborzongok, mielőtt elhúzza a kezét. Ezúttal szerencsére nem esem hanyatt, viszont...

Nem-nem. Kizárt. *Nem.*

Semmit sem tudok Dokiról. Sőt, a *férfiakról* sem.

És a legeslegutolsó dolog, amire vágnék, hogy belehabarodjak a féltelmetes új főnökömbbe, amikor még *egyetlen teljes napot* sem dolgoztam itt végig.

Főleg, hogy továbbra sem értem, miért vett fel csupán néhány e-mailt meg egy telefonos interjút követően, ami nem tartott tovább tíz percnél.

Doki félrehajtja a fejét, és szemügyre veszi Jake gazdáját a szemüvege felett.

– Felírok egy szájon át alkalmazható gyulladáscsökkentőt, ami elvileg segíteni fogja Jake-et a mozgásban, és beszélnünk kellene az étrendjéről is. Bizonyos tápok, főként azok, amiket gabonával dúsítanak, felerősíthetik a gyulladást az ízületekben és a szalagokban.

Arielle bólint, és aggodalmasan néz a bernáthegyire.

– O-oké... Nem tudtam, hogy... Nehéz lesz beadni neki a gyógyszer?

Félig-meddig arra számítok, hogy megint elhangzik a *Miss Delwen*, hogy ismét átdobja nekem a labdát – ehelyett azonban Doki hangja el-lágyul, ahogy már nem a nőhöz, hanem a kutyához kezd beszélni, az érintése pedig melegséggel teli, ahogy megvakargatja Jake füle tövét.

– Jó kutyus leszel – mondja, és úgy duruzsol hozzá, mintha az állat értené őt.

Basszus, kezdek azon tűnődni, hogy Jake talán *tényleg* érti, amikor kétszer olyan hevesen kezdi csóválni a farkát, amibe én is beleremegek, mivel még mindig a hatalmas bernáthegyinek dőlve állok – és a *hatalmas* egy olyan szó, amivel engem kicsit sem lehet jellemezni.

– Egypár tablettabeadó jutalomfalattal észre sem fogod venni, hogy bármiféle gyógyszer kerül a pocakodba, ugye? – vakargatja Doki élénken a kutya buksiját.

Jake egy harsogó, magabiztos vakkantással felel, a gazdája pedig meg-ereszt egy mosolyt.

– Hallod ezt, Jakie? Minden rendben lesz veled – mondja. – De *tényleg*.

– Az biztos – feleli Doki laza magabiztossággal, majd kecsesen az ajtó felé nyújtja az egyik karját. – Beszélek a recepcióssal, és felírom a gyógyszer. Illetve megbeszélhetünk egy időpontot a hétre a röntgen miatt.

Arielle gyorsan bólogat, majd hagyja, hogy Doki kiterelje a helyiségből. Doki követi a nőt kifelé, de egy másodpercre megáll, és viszszenéz rám.

A válla felett épp csak egy sarlónyi zöldet látni a szeméből, amit árnyékba von a szemöldöke cinikus íve. Teljesen mozdulatlanul állok, gyakorlatilag elbújok a bernáthegyi mögött, és elkerekedett szemmel várom, hogy mondjon valamit.

Azonban egy szót sem szól.

Csupán egy halk „kh” hangot dünnyög magában, majd kisurran, a köpenye még egyszer, utoljára meglibben mögötte.

Reszketegen fújom ki a levegőt, és Jake homlokának támasztom a fejem.

– Hát – suttogom –, ez fura volt.

Nedves, meleg, reszelős nyelv siklik végig az arcomon. Elnevetem magam, és finoman odébb lököm Jake természetes, bozontos fejét. Még ha a főnököm rideg, különös figura, és túlságosan izgulok is a közelében...

A páciensek nem is olyan rosszak. Csak a gazdáik nehezítik meg a munkát.

– Na gyere – mondom, és Jake köré fonom a karom, hogy lesegítem az asztalról, anélkül, hogy meg kéne erőltetnie a leharcolt ízületeit. – Visszacsatolom a pórázodat, aztán mehetsz haza.

Odakint várakozik Arielle, amikor kikísérem a kutyáját és átadom neki, Doki pedig Pamnek, a recepciósnak dünnyög valamit az időpontokkal kapcsolatban.

Olyan kicsi a praxis, hogy nincs különösebb felszerelésünk, és elég sokba kerül a fenntartás, ezért néha a bonyolultabb beavatkozásokra várrólista van. Azonban úgy fest, Jake-et nemsokára újra tudjuk fogadni. Miközben igyekszem nem túl nyilvánvalóan bámulni Pam válla felett a monitort, a helyiségben az összes többi nő Dokin legelteti a szemét, és várják, hogy kit szólít legközelebb.

Még mindig nem szól egy szót sem.

Még mindig.

Befejezi a beszélgetést Pammel, megfordul, és visszamegy hátra, anélkül, hogy bárkire is ránézne.

Sóhajtráshullám söpör végig a helyiségen. A fejemet csóválva a pultra támaszkodok, és lehajlok, hogy odasúgjak valamit Pamnek:

– Ez mindennap így megy?

Elneveti magát, és a füle mögé túri az őszülő fürtjeit, miközben egy pillanatra sem hagyja abba a gépfegyverropogásra emlékeztető gépelest.

– Csak péntek délutánonként, kedvesem. – Lassú, déli kiejtése arról árulkodik, hogy nem ebből az északnyugati hegyvidéki kisvárosból származik, ahogyan én sem. – Az emberek korán elszabadulnak a munkából, és, nos, az egyedülálló hölgyek unatkoznak, ugyanis ez nem éppen egy buliváros, és az egyetlen szórakozási lehetőséget a hétvégéken a Brody's nyújtja.

Lopva hátrapillantok a vállam felett a reménykedők csoportjára.

– És bevált ez valaha? Hogy idehozzák az állataikat?

Ravasz tekintettel vesz szemügyre, majd elmosolyodik, ami kellemes, de csintalan is egyben.

– Azt akarod megtudni, hogy egyedülálló-e a doktor úr, Amber?

– Nem! – Felszisszenek, a fejemet rázom, a szemem elkerekedik és a torkomban dobog a szívem. – És ne beszélj ilyen hangosan!

Ennyi erővel céltáblát is festhetne a hátamra.

Még csak azzal sem szeretném felbőszíteni Heart's Edge szingli nőit, hogy úgy *teszek*, mintha én is versenyeznék az ő szívszerelmükért.

Épp elég volt elviselni Jake gazdájának adáz tekintetét.

Ráadásul egy olyan hűvös és visszafogott ember, amilyen dr. Caldwell, úgysem nézne rám soha.

Úgy fest, mint aki olyanokkal jár, akik... Nem is tudom. Mondjuk egy jeges, elegáns, telt ajkú vörössel.

Én túl kicsi vagyok, túl fiatal, túl szürke.

Én vagyok a tapéta. Beolvadok, amolyan September Delwen módra, és az emberek nem igazán szoktak figyelni rám.

Ezért szeretem annyira az állatokat. Nekik egyáltalán nem *számit*, hogy mutatós, szellemes, cuki vagy szexi legyél – vagy hogy tudj

egyenesen járni anélkül, hogy megbotlanál a saját lábujjamban –, hogy szeressenek.

Csak arra van szükségük, hogy viszonzszeresd őket.

Mégis, még most is elképedek azon, hogy elég egy különös, rejtélyes, eszményi pasi, hogy ilyen sok embert idevonzzon egy ilyen kicsi városból. Heart's Edge kellemes kis mérete az ok, amiért ideköltöztem.

Ki akartam tární a szárnyaimat, elhagyni a fészkeket, és keresni egy helyet, ahol elkezdhetem az életemet anélkül, hogy anyám a vállam fölé magasodna, de nem vágytam egy nagyváros nyomasztó zajára és feszültségére.

Csak otthonra akartam találni.

De legyünk őszinték, a lehetetlent keresem.

A szívemben az *otthon* az a hely, ahol apa nem halt meg. A hely, ahol minden sokkal jobb, amikor ő is ott van.

És ez a hely nem létezik többé.

Nem mehetek vissza oda.

Ezért úgy döntöttem, hogy elmegyek máshova.

Ahogy figyelem, amint Pam a következő gazdit szólítja, mire a nő konkrétan bevetődik a hátsó helyiségbe a megvadult szemű és meglehetősen összezavarodott macskájával, megállok és eltűnök.

Mi van, ha egy teljesen másféle bajt szabadítottam magamra?

Nem.

Dr. Caldwell csak a főnököm. Nem kell aggódnom a különböző ügyein a többi városlakóval. Csak meg kell jelennem időben, elvégezni a munkámat, és jól bánni az emberek állataival.

Könnyű, mint az egyszeregy.

* * *

Vagy mégsem.

A hátam egész biztosan nem érződik *könnyűnek*, mire bezárunk, és végzek a munkaidő utáni takarítással. Egy csomó kennelt kell kisüvetkolni, és bár azzal már végeztem, még vár rám a papírmunka, a receptek érvényesítése, meg a betegkartonok összevetése az adatbázisban szereplő adatokkal a nyilvántartási rendszerünkben.

Épp átküzdöm magam a feladatokon Pam asztalánál, és felkészülök a zárásra, amikor a csengő halk csilingelése kíséretében kinyílik az Állatfarm ajtaja. Felnézek, egy nő lép be halk cipőkopogással, és egy egyszerű, barna hordozó lóg a gondosan manikűrözött kezében.

Elkerekedik a szemem. Biztosan mindenki ismeri az érzést, amikor valami egyszerűen totál nem odaillő.

Igen. Olyan, mint egy emberi alakot öltött magas sarkú, és nem kell helyinek lennem, hogy tudjam, nem idevalósi. A helyiek akkor öltöznek ki, ha le akarnak nyugózni másokat.

Ő pedig úgy van öltözve, mint aki *gyilkolásra* kész.

Talpig feketében van, elegáns, fekete bubifrizurája egy modellhez méltó arcot keretez, amin már nyomot hagyott a korából fakadó higgadt tekintélye. Ám az, hogy *idősebb*, nem jelenti azt, hogy nem gyönyörű, sikkes és elegáns.

Olyasmi, mint Doki.

Stílusos fekete kabátja, fekete harisnyája és egyszerű magas sarkúja miatt úgy fest, mintha most lépett volna ki egy katalógusból. Makulátlan. Végzetes. Lélegzetelállító.

És akárcsak Dokit, őt is az a tartózkodó, óvatos atmoszféra lengi körül, ami beszívárog a helyiségbe, mintha több ezer titka lenne, ám sosem árulna el közülük egyet sem. Csak a holttesteden keresztül.

A mosolya pedig... Már-már *mindentudó*, ahogy éles, szürke tekintete megtalál engem.

– Jó estét! Bent van a doktor úr?

Pislogok, lerázom magamról a zavarodottságomat, és gyözködöm magam, hogy hagyjam már abba a *bámulást*.

Bocsánatkérő mosolyt villantok rá, és összefonom a két kezem.

– Azt hiszem, már hazament, és úgy fél órája bezártunk. Hacsak nem sürgős esetről van szó, holnap visszajöhet, vagy foglaljon időpontot a...

– Nem tudom, hogy sürgős eset-e, vagy sem – feleli hűvösen, bár a mosolya változatlan marad. Csupa fog. Éles. – Nem vagyok állatorvos. Úgy vélem, a doktor úr meg tudná mondani, hogy szüksége van-e sürgős ellátásra az én Baxteremnek.

Baxter, mint rájövök, a macska a hordozóban. Koromfekete, akárcsak a nő ruhái és a haja, és az éjfekete kis tintapaca egyetlen kivehető

tulajdonsága a kerek, kíváncsi, aranyszínű szeme, amivel kikukucskál a hordozó rácsain.

Az ajkamba harapok. Mára végeztünk, de mi van, ha ennek a kis szörmóknak segítségre van szüksége?

Nem küldhetem el ezt a nőt. Viszont ha tényleg, de tényleg Dokival akar találkozni, talán ha vetek egy pillantást a macskára, azzal megbékíthetem, és majd holnap visszajön, ha akar.

Így hát felállok.

Beleakad a lábam a szék lábába.

Megtántorodom.

Az íróasztalban kapaszkodom meg.

Ragyogó.

A természetes állapotom a *csetlés-botlás*.

Őszintén, kész csoda, hogy az állatorvosin hagyták, hogy éles tárgyakhoz nyúljak.

Úgy teszek, mintha semmi sem történt volna, és előhalászok egy mo-solyt az utolsó csepp energiáimból egy örülten hosszú nap végén.

– Jöjjön, és hozza be hátra Baxtert – mondom. – Megnézem.

Résnyire húzza a szemét. Óvatosan, szemlélődve méreget – vagy nem is tudom, hogyan. Nem igazán gondolom, hogy túl sok néznivaló lenne rajtam, úgyszólván nem tudom, miért bámul rám így, de egy pillanattal később bólint egyet.

– Köszönöm – mondja, és egyetlen pillantás nélkül besuhan mellettem a vizsgálószobába.

Ekkor veszem észre, hogy kesztyűt visel. Hosszú, fekete kesztyűt, miközben késő tavasz van, és kezd elég meleg lenni odakint. Túl meleg ehhez a hosszú, fekete kabáthoz is azzal a tollszerű szőrmenyakával.

De ő még mindig hideg, mint a jég.

Fura.

Követem hátra, ahol leteszi a hordozót a vizsgálóasztalra. Becsúsztatom az ujjaimat a hordozó ajtaján, és hagyom, hogy Baxter finoman megszaglássza.

A kandúr – vagy nőstény? – kicsit túl nagy már a kiscicákra méretezett hordozóhoz, de nem úgy néz ki, mint akit ez zavar. Csupán megszaglássza az ujjaimat, majd dölyfösen hozzádörgöli a fejét.

– És mi a gond Baxterrel?

– Elkezdett hányni mindenhova – feleli a nő. Csendes és visszafogott; elgondolkodó, kritikus szemmel méri végig a steril vizsgálószobát. – Nem kapott más tápot vagy jutalomfalatot, úgyhogy tartok tőle, hogy valami mérgezőt evett.

Óvatosan kinyitom a hordozó ajtaját. Baxter szemügyre vesz, de él a lehetőséggel, hogy kisurranjon, és azon nyomban a tenyerembe simítja a fejét, meg sem próbálva lemenekülni az asztalról, ahogy egyes állatok teszik, amikor fenyegetve érzik magukat egy idegen helyen.

Nem nehéz megállapítani, hogy barátságos cica. Árulkodó a dorombolása, és ahogy ellazul a közelemben, pedig még új az illatom a számára.

Még ha ez a nő nem is tud eleget, hogy vegyen neki egy nagy méretű hordozót, nyilvánvalóan sok időt szán arra, hogy szeretgesse Baxtert, és foglalkozzon vele. Amit nehéz elképzelni.

Az is elég világos, hogy ezzel a macskával az égvilágon semmi baj nincsen.

Még furább.

Vajon ez az idegen is Doki után epekedik? Ma ő lenne a szerencsétlen tizenharmadik.

Inkább bele sem gondolok, hogy mennyire passzol ez hozzá, tekintve, hogy pontosan úgy fest, mint a Kaszás legutóbbi tinderes randipartnere.

Azért megvizsgálom a macskát.

– Hm... nincsenek liliomok a háza környékén? Vagy bármilyen virág? – kérdezem, amikor ellenőrzöm Baxter szemét. A kitágult pupilla gyakran arra utal, hogy mérgezett az állat, de Baxteré teljesen normális, és úgy reagál, ahogy kell, kitágul és összehúzódik, amikor megvillantom a kis zseblámpámat az arca előtt. – A liliom a legnagyobb bajkeverő, de az azálea és a tulipán is dobogós helyen áll. Sokan nem is tudnak erről, amíg nem kapnak egy csokrot, aztán elkezdenek hullani a szirmok, majd valamelyik kis kedvencük kíváncsi lesz, és megeszi őket.

– Nem – feleli érzelemmentesen a nő. – Nincsenek virágaim. Túl sokat kell bajlódni velük.

– És gondolom, nem is küldött senki virágot, igaz? – libben be a helyiségbe egy hang, és jegesen visszhangzik mögöttünk.

O-ó.

Felszisszenek, és gyorsan megpördülök. A nő higgadt marad, és úgy fordul meg, mint aki számít rá, hogy Dokit találja az ajtóban.

Aki résnyire húzott szemmel meg vékonyra préselt ajakkal bámul minket.

Nem kell jól ismernem ahhoz, hogy tudjam, most valami más rajta. Első perctől, mióta megismertem, merev volt és visszahúzódó, de most – hűvös önuralma ellenére – szó szerint *dühös*.

Akár egy zöld szemű jaguár, aki az árnyékban hasal, teljesen mozdulatlanul. Mégis az egész teste készenlétbe kapcsol egy pillanat alatt, hogy lecsapjon. Végigszánt rajtam a tekintete, majd a szeme átható összpontosítással találkozik az idegenével.

Nem nehéz kitalálni.

Ezeknek közös *múltjuk* van.

– Na, halljuk! – szólal meg doki némi metsző közömbösséggel, enyhe gúnnyal a hangjában. – Mi szél hozott ide újra?

– Baxter – feleli a nő fesztelenül. – Szerintem megviselte a költözés okozta stressz. Állandóan hány, és komolyan... annyira *szeszélyes!* Csendes. Alig van étvágya.

Van valami nyomaték abban, ahogy kimondja, miközben Dokira néz.

Hüha! Itt két beszélgetés folyik egyszerre.

Az egyik, amit én is hallok. Meg a másik, amiről az égvilágon semmit nem tudok.

Míntha ott se lennék a helyiségben.

Doki kissé elfordítja a fejét.

– Felteszem, az asszisztensem már ránézett a macskádra.

– Ó, igen, megnézte, bizony – vág vissza a nő csillogó szemmel. – Nem fiatal egy kicsit hozzád, Doktor úr? Vagy egész végig tévedésben éltem az *ízlésséddel* kapcsolatban?

Na, *ez* nem kerüli el a figyelmemet. Olyan visszafogott, mint egy tégla, amivel fejbe dobják az embert.

Azt a rohadt!

Ami még rosszabb, hogy a fülem tövéig elvörösödöm, az egész testem forrón lángol. Nem tudom, hogy kerültem az új főnököm és a nő haragjának keresztüzébe, de itt vagyok.

Gyorsan rázom a fejem, és Dokira villantom a tekintetem. Ő sem hiheti, hogy ez több egy viccnél, amit ez a nő nyilvánvalóan önző céllal ejtett el.

– Sajnálom, én... nem. Én nem...

Nyilvánvalóan semmit sem tudok jelenleg, csak azt, hogy hogyan kell dadogni.

– Ennyi elég, Miss Delwen – szakít félbe, és továbbra sem néz rám.

Ám ha nem tévedek, szinte már némi gyengédség rejlik a hangjában, ugyanaz a hangszín, amit az állatokkal szemben használ, miközben a hozzájuk tartozó emberekkel nem törődik.

– Meg tudna várni az irodámban, amíg gondoskodom Baxterről és a vendégünkről?

Úgy érzem, nem Baxter az, akiről gondoskodni akar. És ahogy a *vendég* szót használja, úgy vélem, a legkedvesebb szóval helyettesítette a *ribancot*, amivel csak lehetséges.

Egy újabb pillanatra megint lefagyok. Ez életem legfurcsább munkanapja, pedig amikor tizenhat éves voltam, megjelent egy szatír egy ballonkabátban az első napomon a fagyaltozónál, ahol dolgoztam, és két gombóc mályvacukros-diós csokoládéfagyaltot kért a szőrös mellkasa kellős közepére. Nyelek egy nagyot, zakatol a szívem, és végül gyorsan bólintok.

– P-persze – nyögöm ki. – Elnézést.

Azzal egy szó nélkül kisurranok a helyiségből és valahogy kijutok az ajtón, bár közben sikeresen bevágom a vállam az ajtófélfába. De addig levegőt sem veszek, amíg be nem csukódik mögöttem az ajtó egy határozott kattanással, félbeszakítva Doki utolsó szigorú, különös pillantását.

Belehalhat egy lány a túl nagy szégyenbe? Szerintem hamarosan ki derül.

Nekidőlök a falnak, és a mellkasomra szorítom a kezem. Valamiért ettől a kis jelenettől dörömbölve ver a szívem, óránként százmérföldes sebességgel.

Egyesek nagy lármával, erővel, kiabálva, erőszakosan küzdenek. Én ma biztosan nem. Még ha tagadhatatlan is, hogy folyik itt egy csata, a konfrontáció csendben zajlik, jelentőségteljes pillantásokkal és a levegőben lógó szavakkal. Nem tudom megállapítani, hogy Doki meg az a nő gyűlölték-e egymást, vagy valami többről van szó.

Esetleg egy megkeseredett exbarátnő?

Vagy még mindig együtt vannak, csak nem mennek olyan jól a dolguk?

Huh. Őszintén, semmit sem tudok a főnökömről. A lehetőségek száma végtelen.

Savanyú mosolyra húzódik a szám. Ugyanis ha az ízlése *ilyen* a nők terén... Akkor ahhoz Heart's Edge reménykedő hölgyei egymillió éven belül sem fognak felérni.

Ám felemelem a fejem, amikor hangokat hallok odabentről. Tompán. Titkolózva.

Elég sok szót megértek. Annyit nem, hogy világos legyen, mi folyik odabent, de nem úgy hangzik, mint egy szerelmes civódás.

Valami kilences számot emlegetnek, meg még valamit, ami úgy hangzik, mint a... kommandósok? Hm?

Kommandósok.

Ez egy katonai kifejezés.

Vagy rendőrségi.

Beküldenek egy csapatot, akik gyorsan és hatékonyan elvégzik a munkát, aztán gyorsan kijönnek onnan, a lehető legkevesebb holttestet hátrahagyva. A nagyobb hangsúly az időn van, nem a hullazsákok számán, ha valamit megtanultam a thrillerekből.

Most csak össze vagyok zavarodva.

Mi a fenéért beszélgetne egy kisvárosi állatorvos – legyen bármilyen jóképű is – kommandósokról egy nővel, aki az imént bukkant fel a rendelőjében egy hányós cicával?

És mégis mibe keveredtem, amikor jelentkeztem erre az állásra?

Jókora bajba, ébrednek rá, amikor teljesen váratlanul kinyílik az ajtó, én pedig egy sikkantással felugrok, kibillenek oldalra, aztán összeszedem magam, és a számra csapok a kezemmel.

Előbukkan a nő a macskahordozóval. Lépés közben megáll, amikor meglát, megvetően végigmér tetőtől talpig, majd megfordul és elsétál.

Egyetlen hangot sem hallat, leszámítva a magas sarkúja fülsiketítő kopogását a járólapon, valamint Baxter panaszos miákolását.

Miért érzem úgy, mintha épp most ugrottam volna félre egy golyó elől? Pár reszketeg lélegzetvétel után csak állok ott, miután a nő úgy mért végig, mint egy kupac szemetet, és úgy érzem magam, mint aki célkeresztbe került, miközben az egész testem bizsereg az idegességtől.

Aztán újabb villámcsapásként hat rám, amikor meghallom Doki hangját a hátam mögül.

– Miss Delwen – szólal meg szárazon. – Azt hiszem, beszélnünk kell a megfelelő eljárásról a rendelőben.

II: KUTYA MELEG (DOKI)

ÚGY ÉRZEM, égbekiáltó hibát követtem el, amikor felvettem egy asszisztenst.

Főleg egy ilyen fiatal, törékeny, végtelenül naiv – és végtelenül *kétbalkezes* – asszisztenst, amilyen ez.

Ambert.

A jelentkezési lapon a September név szerepelt, de a találkozásunk pillanatában közölte, hogy hívjam *Ambernek*.

Illik hozzá a név.

Ez a lány tényleg olyan, mint egy kis borostyánkő: egy apró, meleg színfolt a végtelen, visszhangzó sötétségben, ami úgy fénylik, akár egy picike szentjánosbogár.

Most pedig rémült tekintettel bámul rám, csillogó kék szeme olyan kereken ül a szív alakú, édesen ártatlan arcán, hogy pont úgy fest, mint egy kislány, aki életében most látta először a mumust.

Legalább ezúttal nem esett el.

A rohadt életbe!

Valahol mélyen legszívesebben kioktatnám, amiért nyilvánvalóan kihallgatott egy magánjellegű beszélgetést.

Azonban szörnyen nehéz ridegen, kegyetlenül viselkedni valakivel, aki úgy néz ki, mint akit a legkisebb szélfuvallat is elfújhat.

Amúgy sem Amber hibája, hogy mérges vagyok.

Hanem Fuchsiáé.

Évek teltek el, de azóta sem változott. Ugyanaz a nő, csak valamivel idősebb, valamivel méltóságteljesebb, és valamivel halálosabb.

Még mindig megvan az átkozott tehetsége hozzá, hogy a lehető legrosszabb pillanatban csapjon le az emberekre, hogy a pengeéles nyelvvel kettéhasítsa őket.

Nem akarom, hogy megint itt legyen. Hogy itt legyen Heart's Edge-ben, az életemben, ráadásul a csomaggal és a démonokkal, amiket magával hoz. Egyáltalán nem, ugyanis a tény, hogy újra itt van, az égvilágon semmi jót nem jelent.

Ám ebben a szent pillanatban más gondjaim is vannak.

Például a lány, aki arra vár, hogy közöljem vele, hogy ki van rúgva, miközben őszintén...

Nem engedhetem meg magamnak, hogy elveszítsem.

Főleg, hogy a legutolsó asszisztensem felmondott. Lelépett Oklahomába valami fickóval, akivel egy nyamvadt társkereső oldalon találkozott.

Nincs választási lehetőségem. Nincs annyi időm, hogy egyedül kezeljem azt az ügyfélmennyiséget, amennyi az Állatfarmra áramlik, Amber pedig csodálatra méltóan állta a sarat a pénteki áradatban.

Elvégezte a munkáját, miközben hasra esett a saját lábában, és kis híján nekiment egy falnak, egyszer-kétszer-néhányszor.

Nem tudom, hogy élte túl ez a lány a felnőttkoráig.

Vagy hogyan nem nyírta még ki magát az állatokkal való munka során, bár ahányszor a kezébe kerül valakinek a házikedvence, varázslat történik.

Lecsillapítja.

Megnyugtatja.

Érdekes nézni, ahogy leolvad róla az ingatagság és bizonytalanság, a koordinációs problémák és az idegesség. A tekintete fókuszálttá, melegé válik, és arra a lényre szegeződik, akiről gondoskodnia kell.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Figyelembe véve, hogy milyen kevés szóba jövő alkalmas jelölt és annál is kevesebb potenciális jelentkező van egy olyan kis porfészekben, mint Heart's Edge, nem engedhetem meg magamnak, hogy elveszítsem.

A francba, még azt sem, hogy elriasszam.

A fejemet csóválva sóhajtok, és féket teszek a nyelvem hegyén sorakozó éles szavakra.

– Többször nem fogadunk senkit záróra után, Miss Delwen – mondom. – Hacsak nem valódi vészhelyzetről van szó, mondja meg nekik, hogy reggel jöjjenek vissza.

– Ööö... persze, doktor úr, sajnálom. – Behúzza a nyakát, és a füle mögé tűr egy platinaszőke tincset, ami szinte fehér, és úgy csillog a fényben, hogy fénykoszorút von az arca köré. – Csak annyira ragaszkodott hozzá.

Basszus. Igen, ez meglehetősen igaz rá. Pontosan tudom, köszönöm szépen.

A gondolataimat azonban megtartom magamnak, és inkább elsietek mellette, hogy kinyissam a váró ajtaját.

– Odakísérem az autójához.

Pislog egyet, és gyors, tágra nyílt szemű tekintetet vet rám, majd másfelé néz.

Ez a lány most *elpirult*? Lehet még ennél rosszabb is ez a nap?

Úgy tűnik, igen, ugyanis az arca élénk rózsaszínné válik, és lesüti a szempilláit. Csak bizakodni tudok, hogy nem vette a szívére Fuchsia undok szavait az állítólagos kéjsóvár mivoltomat illetően.

– Ó, öhm... – hebegi. – Nem muszáj! Megoldom.

Benn tartom a sóhajomat, és továbbra is az ajtót szorongatom.

– Lehet, hogy Heart's Edge egy kisváros, de érdekes időket élünk, és ön egy fiatal nő egyedül, sötétedés után. – Amikor továbbra is tétovázik, folytatom. – Egyébként is indulok. Ha maradt is munkája a számítógépnél, az várhat.

Úgy tűnik, ez elegendő a meggyőzéséhez. Bólint, és az ajkába harap, amitől az nedves és csillogó lesz.

– Rendben. Persze. Csak idehozom a táskámat.

Besiet a gardróbba, ami öltözőként is szolgál, majd egy picike, halványzöld utazótáskával tér vissza, amire kék virágokat hímeztek.